

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA K 54. SVĚTOVÉMU DNI MODLITEB ZA POVOLÁNÍ

Dne 7. května 2017, o 4. velikonoční neděli, se slaví 54. Světový den modliteb za povolání.

Zveřejňujeme poselství, které Svatý otec u této příležitosti zasílá biskupům, kněžím, zasvěceným osobám a věřícím laikům z celého světa.

Duchem vedeni k misii

Draží bratři a sestry,

v minulých letech jsme měli možnost uvažovat o dvou aspektech týkajících se křesťanského povolání: o výzvě „vycházet ze sebe“, abychom začali naslouchat Pánovu hlasu, a o důležitosti církevního společenství jakožto přednostního prostředí, kde se povolání od Boha rodí, posiluje se a vyjadřuje.

Nyní, u příležitosti 54. Světového dne modliteb za povolání, bych se chtěl zastavit u *misijního rozměru křesťanského povolání*. Ten, kdo se nechal přitáhnout Božím hlasem a začal následovat Ježíše, velmi rychle v sobě objeví neodolatelnou touhu přinášet radostnou zvěst bratřím prostřednictvím evangelizace a služby v lásce. Všichni křesťané jsou povoláni k tomu, aby byli misionáři evangelia! Vždyť učedník nedostává dar Boží lásky pro svou soukromou útěchu. Není volán k tomu, aby přinášel sám sebe nebo se staral o firemní zájmy. Prostě se ho dotkla a proměnila ho radost z toho, že se cítí být Bohem milovaný, a tento prožitek si nemůže nechávat jen pro sebe: „Radost evangelia, která naplňuje život společenství učedníků, je radostí misijní“ (apoštol. exhort. *Evangelii gaudium*, 21).

Misijní nasazení tedy není jakýmsi přídavkem ke křesťanskému životu, jakoby nějaká ozdoba, ale naopak, nachází se v srdci samotné víry; vztah s Pánem v sobě zahrnuje to, že jsme poslání do světa jako proroci jeho slova a jako svědkové jeho lásky.

I když zakoušíme svou velkou křehkost a často v sobě cítíme malomyslnost, musíme pozvedat hlavu k Bohu, aniž by nás dusil pocit naší nehodnosti anebo bychom upadali do pesimismu, který z nás dělá pasivní diváky unaveného a rutinního života. Není tu místo pro strach. Bůh sám očistí naše „nečisté rty“ a učiní nás vhodnými pro své poslání: „Tvá vina je smazána, tvůj hřích je odpuštěn. Tu jsem uslyšel hlas Páně, jenž říkal: ‚Koho pošlu? Kdo za nás půjde?‘ A já jsem řekl: ‚Tady jsem, pošli mne!‘“ (*Iz 6,6-8*).

Každý misijní učedník slyší ve svém srdci Boží hlas, který ho zve, aby „procházel“ mezi lidmi jako Ježíš, „prokazoval dobrodiní a všechny uzdravoval“ (srov. *Sk 10,38*). Už jsem připomněl, že v síle svého křtu je každý křesťan „christoforos“, to znamená „ten, kdo nese Krista“ svým bratřím (srov. *Katecheze*, 30. ledna 2016). To platí zvláště pro ty, kdo jsou povoláni ke zvláštnímu zasvěcení, i pro kněze, kteří velkoryse odpověděli „*tady jsem, pošli mne*“. Jsou povoláni, aby s novým misijním nadšením vycházeli z posvátného chrámového okruhu a umožňovali Boží něžnosti rozlévat se pro dobro lidí (srov. *Homilie při missa chrismatis*, 24. března 2016). Církev potřebuje takové kněze, kteří jsou důvěryhodní a vyrovnání, protože našli pravý poklad, a s radostí touží po tom, aby ho dali poznat všem! (srov. *Mt 13,44*).

Hovoříme-li o křesťanském poslání, otázek zajisté není málo: *Co to znamená být misionářem evangelia? Kdo nám dává sílu a odvahu k hlásání? Jakou evangelní logikou se naše poslání inspiruje?* Na tyto otázky můžeme odpovědět rozjímáním o *třech evangelních výjevech*: o počátku Ježíšova působení v nazaretské synagoze (srov. *Lk 4,16-30*); o jeho cestě

jako Zmrtvýchvstalého s učedníky do Emauz (srov. *Lk 24,13-35*); a konečně o podobenství o semeni (srov. *Mk 4,26-27*).

Ježíš je pomazán Duchem a poslán. Být misijním učedníkem znamená zúčastnit se aktivně na Kristově poslání, které sám Ježíš popisuje v nazaretské synagoze: „Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně“ (*Lk 4,18-19*). Takové je i naše poslání: být *pomazáni Duchem, jít k bratřím* a hlásat jim Slovo, a tak se pro ně stávat nástrojem spásy.

Ježíš se k nám připojuje na naši cestě. Před otázkami, jež se vynořují z lidského srdce, a před výzvami, jež vyplývají ze skutečného života, můžeme zakoušet pocit zmatku a vnímat nedostatek síly a naděje. Je zde riziko, že křesťanské poslání se bude jevit jako pouhá neuskutečnitelná utopie anebo jako něco, co přesahuje naše síly. Když však hledíme na zmrtvýchvstalého Ježíše, který kráčí vedle emauzských učedníků (srov. *Lk 24,13-15*), naše důvěra může pookřát; v tomto evangelním výjevu vidíme opravdovou „liturgii cesty“, která předchází liturgii Slova a lámání Chleba a říká nám, že Ježíš je vedle nás na každém našem kroku! Ti dva učedníci jsou zraněni skandálem kříže a vracejí se domů s pocitem porážky; nesou si v srdci nenaplněnou naději a neuskutečněný sen. Smutek v nich zaujal místo evangelní radosti. Co udělá Ježíš? Neposuzuje je, jde s nimi jejich cestou a místo toho, aby vztyčil zeď, otevírá nový průlom. Pomalu proměňuje jejich zklamání, nechává jejich srdci vzplanout a otevírá jim oči hlásáním Slova a lámáním Chleba. Stejně tak ani křesťan nenese svůj misijní úkol sám, ale i uprostřed únavy a nepochopení zakouší, „že Ježíš jde s ním, mluví s ním, dýchá s ním, pracuje s ním. Cítí, že živý Ježíš je s ním uprostřed misijního úsilí“ (apoštol. exhort. *Evangelii gaudium*,266).

Ježíš nechává semeni vzklíčit. A konečně je třeba se z evangelia naučit způsobu hlásání. Nežřídka se totiž i při nejlepších úmyslech může stát, že vyhovíme určitému svému bažení po moci, proselytismu a netolerantním fanatismu. Evangelium nás však vyzývá, abychom odmítali zbožňování úspěchu a moci, přehnanou starost o struktury a jakousi dychtivost, která je spíše v souladu s duchem dobývání než služby. Semeno Království, i když je malé, neviditelné a často bezvýznamné, roste v tichosti díky neustálému Božímu působení: „Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci semeno klíčí a roste, on ani neví jak“ (*Mk 4,26-27*). Především v tom je naše důvěra: Bůh překonává naše očekávání, překvapuje nás svou velkorysostí a nechává vyrůstat plodům naší práce přesahujícím propočty lidské efektivity.

S touto evangelní důvěrou se otevírajme tichému působení Ducha, jež je základem pro misii. Nikdy nebude moci existovat pastorece povolání ani křesťanská misie bez ustavičné kontemplativní modlitby. V tomto smyslu je třeba posilovat křesťanský život nasloucháním Božímu slovu a především péčí o osobní vztah s Pánem při eucharistické adoraci, jež je přednostním „místem“ pro setkání s Bohem.

Toužím upřímně všechny povzbudit k niternému přátelství s Pánem především proto, abychom si shůry vyprošovali nová povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu. Boží lid potřebuje, aby byl veden pastýři, kteří tráví svůj život službou evangeliu. Proto prosím farní společenství, sdružení i početné modlitební skupiny v církvi: proti pokušení malomyslnosti se i nadále modlete k Pánu, aby posílal dělníky na svou zeň a aby nám dával kněze zamilované do evangelia, schopné stávat se pro bratry jejich bližními, a tak být živým znamením milosrdné Boží lásky.

Drazí bratři a sestry, i dnes můžeme znovu nacházet elán pro hlásání a především mladým můžeme nabízet, aby následovali Krista. Tváří v tvář rozšířenému pocitu víry unavené nebo omezené jen na „plnění povinností“ touží naši mladí po objevování stále nového kouzla Kristovy osobnosti; chtějí, aby jim jeho slova a gesta kladla otázky a

provokovala je, a konečně, aby díky němu mohli snít o životě naplno lidském a radostném, který se vydává v lásce.

Nejsvětější Panna Maria, Matka našeho Spasitele, měla odvahu se oddat tomuto Božímu snu a vložit svou mladost a své nadšení do jeho rukou. Kéž na její přímluvu získáme stejnou otevřenost srdce, připravenost odpovědět na Pánovo volání svým „tady jsem“ a radost vydat se jako ona na cestu (srov. *Lk 1,39*), abychom jej hlásali celému světu.

Ve Vatikánu 27. listopadu 2016
o první neděli adventní

FRANTIŠEK